

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 849

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Martți, 8 decembrie 2009

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.233 din 6 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 pct. 10 și art. 48 alin. (9) și (14) teza finală din Legea nr. 35/2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali	2-4	din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale	9-10
Decizia nr. 1.263 din 8 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	4-5	Decizia nr. 1.309 din 13 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 261 alin. (2) și art. 275 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii	10-11
Decizia nr. 1.279 din 8 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2), art. 22 alin. (2), art. 23 alin. (2) și art. 26 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	6-7	Decizia nr. 1.325 din 13 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 109 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici	12-14
Decizia nr. 1.305 din 13 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (3) din Legea sindicatelor nr. 54/2003	7-8	Decizia nr. 1.390 din 29 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1-4 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică	14-16
Decizia nr. 1.307 din 13 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2)			

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.233**

din 6 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 pct. 10 și art. 48 alin. (9) și (14) teza finală din Legea nr. 35/2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 pct. 10 și art. 48 alin. (9) și (14) teza finală din Legea nr. 35/2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, excepție ridicată de Marian Enache în Dosarul nr. 219/99/2009 al Tribunalului Iași — Secția civilă. Excepția formează obiectul Dosarului nr. 663D/2009 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 672D/2009 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi de lege, ridicată de Valerian Sălăvăstru în Dosarul nr. 218/99/2009 al Tribunalului Iași — Secția civilă.

Și în acest dosar, în urma apelului nominal, se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 672D/2009 la Dosarul nr. 663D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, considerând că textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate de autorii excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 2 februarie 2009, pronunțate în dosarele nr. 219/99/2009 și nr. 218/99/2009, **Tribunalul Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 pct. 10 și art. 48 alin. (9) și (14) teza finală din Legea nr. 35/2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru**

modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali.

Excepțiile au fost ridicate de Marian Enache și Valerian Sălăvăstru în cauze având ca obiect soluționarea unor contestații la legea electorală.

În **motivările excepțiilor de neconstituționalitate** având un conținut similar se arată că Legea nr. 35/2008 stabilește un mecanism complicat de desemnare în Parlament a unora dintre candidați, prin atribuirea mandatelor. În acest mecanism juridic, redistribuirea mandatelor „nu mai are nicio legătură” cu numărul de voturi și cu coeficientul electoral de circumscripție al fiecărui candidat, fiind posibil ca un candidat cu un coeficient electoral de circumscripție inferior să fie plasat înaintea unuia cu un coeficient superior. În acest fel, „alegerea nu mai este previzibilă, ci este supusă hazardului”, iar votul nu mai este egal, creându-se o inegalitate în fața legii, precum și o inegalitate în ceea ce privește accesul la funcțiile publice. Precizează că, „de vreme ce alegerea nu este pur uninominală și atribuirea în etapa a doua se face în cadrul partidului, iar reprezentativitatea în partid este dată de coeficientul electoral al candidaților din același partid, nu este reprezentativ nici pentru alegători, nici pentru partid un candidat clasat în circumscripția sa pe un loc inferior celui în care s-a clasat un alt candidat din același partid, într-un alt colegiu”. Totodată, arată că „prin normele juridice supuse analizei Curții se derogă de la principiul reprezentativității exprimate de votul popular, stabilindu-se o regulă de redistribuire bazată pe principiul că, indiferent de numărul de voturi (de coeficientul electoral de circumscripție) la nivel de circumscripție electorală sau la nivel național, fiecărui colegiu trebuie să îi corespundă un mandat de deputat, respectiv de senator”.

Tribunalul Iași — Secția civilă nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, precizează că, în legislația română, caracterul egal al votului este garantat prin neadmiterea votului multiplu și nici a altui tip de vot care ar putea conduce la o altă pondere a votului decât cea consacrată de Legea fundamentală. Invocă argumentele cuprinse în considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 1.177/2007, potrivit cărora legiuitorul are posibilitatea de a stabili prin lege tipul sistemului electoral, precum și modalitățile concrete de organizare și desfășurare a scrutinului, iar Constituția prevede, la art. 73 alin. (3) lit. a) că sistemul electoral se reglementează prin lege organică. Așadar, legea poate stabili astfel de mecanisme de transformare a voturilor în mandate și modul de atribuire a acestora, fără a

afecta caracterul egal al votului. Apreciază că „opțiunea legiuitorului cu privire la alegerea unui sistem electoral de vot și a modalității de împărțire a mandatelor în cadrul acestui sistem nu poate fi interpretată ca o încălcare sau restrângere a dispozițiilor constituționale referitoare la calificarea României ca stat de drept, democratic și social, în cadrul democrației constituționale, la îndeplinirea cu bună-credință a tratatelor la care este parte ori cu privire la dreptul de a fi ales sau reprezentativitatea mandatului parlamentar”.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale. Arată că textele de lege criticate explicitează semnificația termenului de „colegiu uninominal” și reglementează atribuirea mandatelor astfel încât fiecare colegiu uninominal pentru Camera Deputaților și Senat să beneficieze numai de câte un mandat de deputat și senator. În opinia sa, dispozițiile legale criticate reprezintă o opțiune a legiuitorului, prin care nu se încalcă principiul egalității, care nu înseamnă uniformitate, astfel încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul nu poate fi decât diferit. Precizează că „prevederile referitoare la atribuirea unui singur mandat de deputat și de senator în colegiile uninominale (prin trecerea la următorul candidat, în cazul epuizării numărului de mandate la care un competitor electoral are dreptul în circumscripția electorală sau dacă în colegiul uninominal în care acesta a candidat deja s-a atribuit un mandat) nu încalcă dreptul de a fi ales, ci reglementează operațiuni tehnice specifice derulării procesului electoral”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 pct. 10 și art. 48 alin. (9) și (14) teza finală din Legea nr. 35/2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 196 din 13 martie 2008. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 2 pct. 10: „În sensul prezentului titlu, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație: (...)”

10. colegiu uninominal — subunitate a unei circumscripții electorale, în care este atribuit un singur mandat”

— Art. 48 alin. (9) și alin. (14) teza finală: „(9) În fiecare colegiu uninominal pentru Camera Deputaților, respectiv Senat, se atribuie un singur mandat de deputat, respectiv de senator. (...)”

(14) Pentru fiecare competitor electoral care a întrunit pragul electoral potrivit prevederilor art. 47 alin. (2), din numărul de mandate repartizat în acea circumscripție electorală, calculat potrivit prevederilor alin. (3)—(7), se scade numărul de mandate atribuite la nivelul colegiilor uninominale potrivit alin. (11), rezultatul reprezentând numărul de mandate de atribuit fiecăruia competitor electoral la nivelul circumscripției electorale în cea de a doua etapă de atribuire și alocare de mandate. Numărul de mandate rezultă pentru fiecare competitor electoral se alocă

pentru candidații acestora în ordine descrescătoare în funcție de clasarea în lista prevăzută la alin. (12). În cazul în care următorul candidat căruia urmează să i se atribuie mandat din lista ordonată prevăzută la alin. (12) aparține unui competitor electoral care a epuizat numărul de mandate la care are dreptul în acea circumscripție electorală sau dacă în colegiul uninominal în care acesta a candidat deja s-a atribuit un mandat, se va proceda la trecerea la următorul candidat din lista ordonată, până la atribuirea tuturor mandatelor.”

În opinia autorilor excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Legea fundamentală cuprinse la art. 1 privind statul român, art. 62 alin. (1) potrivit căruia alegerea celor două Camere ale Parlamentului se face prin vot universal, egal, direct, secret și liber exprimat și la art. 69 referitor la mandatul reprezentativ. De asemenea, se invocă și prevederile art. 21 alin. (2) și (3) din Declarația Universală a Drepturilor Omului, potrivit căroră orice persoană are dreptul de a lua parte la conducerea treburilor publice ale țării sale, fie direct, fie prin reprezentanți liber aleși și orice persoană are dreptul de acces egal la funcțiile publice din țara sa.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, din criticile formulate de autorii excepției, transpare nemulțumirea acestora legată de introducerea, prin Legea nr. 35/2008, a votului uninominal ca procedură electorală aflată în strânsă dependență de configurația circumscripției electorale. Curtea reține că Legea nr. 35/2008 consacră un tip de scrutin prin intermediul căruia alegerea parlamentarilor se desfășoară în colegii uninominale, iar repartizarea mandatelor se face potrivit regulii proporționalității, astfel cum rezultă din prevederile art. 5 alin. (1) din lege. Comparativ cu vechiul mecanism electoral, cel specific sistemului electoral de reprezentare proporțională cu liste de partid închise, se modifică procedura votului, dar nu și regula după care se repartizează mandatele parlamentare, care rămâne circumscrisă sistemului reprezentării proporționale.

Cu privire la semnificația egalității votului, trăsătură specifică acestuia cuprinsă în art. 62 alin. (1) din Constituție, în legătură cu care autorii excepției de neconstituționalitate susțin că ar fi anihilată prin prevederile de lege criticate, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 2 din 30 iunie 1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 16 iulie 1992. Cu acel prilej, referindu-se la sistemul de vot utilizat la acea epocă, a statuat că egalitatea votului „are o dublă accepțiune: pe de o parte, fiecare alegător are dreptul la un singur vot, iar pe de altă parte, fiecare deputat sau senator trebuie să fie desemnat în cadrul unor circumscripții electorale egale ca populație și nu ca număr de alegători. Aceasta pentru că, potrivit prevederilor art. 2 din Constituția României, suveranitatea națională aparține întregului popor român și nu numai celor care, dispunând de dreptul de vot, sunt în măsură să participe la alegeri”.

În acord cu cele reținute în decizia menționată, Curtea observă că prevederile Legii nr. 35/2008 asigură respectarea conceptului de vot egal, stabilind, prin prevederile art. 4 alin. (1), că alegătorul are dreptul la un singur vot pentru alegerea Camerei Deputaților și la un singur vot pentru alegerea Senatului. Și cealaltă accepțiune sesizată de Curtea Constituțională în jurisprudența amintită este respectată în noul sistem de vot. Astfel, art. 2 alin. (1) pct. 9 din lege definește circumscripția electorală ca fiind unitatea administrativ-teritorială în care se organizează alegeri și la nivelul căreia se atribuie mandate, în funcție de rezultatele alegerilor. Aceasta este divizată în atâtea colegii uninominale câte mandate au fost stabilite, potrivit normei de reprezentare precizate la art. 5 alin. (2) și (3) din aceeași lege, respectiv de un deputat la 70.000 locuitori și un senator la 160.000 locuitori. Așadar, în fiecare circumscripție electorală se alege un număr de deputați sau

senatori care nu este stabilit în mod arbitrar, ci cu respectarea principiului egalității, pe baza unei norme egale de reprezentare la nivelul întregii populații, fiind luați în calcul inclusiv cetățenii români rezidenți în străinătate.

Așadar, prevederile art. 2 alin. (1) pct. 10 din Legea nr. 35/2008, care cuprind definiția legală a colegiului uninominal, ca subunitate a unei circumscripții electorale în care este atribuit un singur mandat, nu contravin dispozițiilor art. 62 alin. (1) din Constituție.

În jurisprudența sa, reprezentată de Decizia nr. 1.177 din 12 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 871 din 20 decembrie 2007, Curtea a observat că, în virtutea dispozițiilor constituționale menționate, care prevăd că alegerea Camerelor Parlamentului se face potrivit legii electorale, legiuitorul are posibilitatea de a stabili prin lege tipul

sistemului electoral, precum și modalitățile concrete de organizare și desfășurare a scrutinului. În același sens, Constituția prevede, la art. 73 alin. (3) lit. a) că sistemul electoral se reglementează prin lege organică. Prin aceeași decizie, Curtea a statuat că legea poate stabili mecanisme de transformare a voturilor în mandate și modul de atribuire a acestora.

Criticile autorilor excepției referitoare la preținsele situații incorecte care au alterat ordinea finală a candidaților la funcția de senator sau deputat au în vedere aspecte de fapt, determinate de calculele matematice implicate de regulile noii proceduri electorale a votului uninominal. Or, instanța de contencios constituțional nu are competența de a se pronunța cu privire la modalitatea concretă de aplicare în practică, în cadrul procesului electoral, a prevederilor Legii nr. 35/2008.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 pct. 10 și art. 48 alin. (9) și (14) teza finală din Legea nr. 35/2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, excepție ridicată de Marian Enache în Dosarul nr. 219/99/2009 al Tribunalului Iași — Secția civilă și de Valerian Sălăvăstru în Dosarul nr. 218/99/2009 al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.263

din 8 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Zaher Aloutou în Dosarul nr. 7.901/4/2008 al Judecătorei Sectorului 4 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă domnul Dalati Bassam, interpretul autorizat de limba arabă solicitat pentru a asigura traducerea în cauză.

Magistratul-asistent învederează Curții că partea Oficiului Român pentru Imigrări a depus note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.901/4/2008, **Judecătoria Sectorului 4 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Zaher Aloutou într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate de acesta împotriva hotărârii Oficiului Român pentru Imigrări de respingere a cererii de acordare a unei forme de protecție din partea statului român.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textele de lege criticate sunt „imprecise cu privire la spectrul motivelor de pedepse sau tratamente inumane ori degradante care permit acordarea protecției subsidiare” și, prin lipsa de precizie și claritate, limitează sfera de aplicabilitate a interdicției cuprinse în art. 22 alin. (2) din Constituție doar la riscul de tratamente inumane și degradante ca urmare a unuia dintre următoarele motive de persecuție: rasa, religia, naționalitatea, opinia politică și apartenența la un grup social.

Judecătoria Sectorului 4 București consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt în deplină concordanță cu prevederile constituționale și convenționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Zaher Aloutou în Dosarul nr. 7.901/4/2008 al Judecătoriei Sectorului 4 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, care au următorul conținut:

— Art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 — „*Protecția subsidiară:*

(1) *Protecția subsidiară se poate acorda cetățeanului străin sau apatridului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat și cu privire la care există motive temeinice să se creadă că, în cazul returnării în țara de origine, respectiv în țara în care își avea reședința obișnuită, va fi expus unui risc serios, în sensul prevederilor alin. (2), și care nu poate sau, datorită acestui risc, nu dorește protecția acelei țări.*

(2) *Prin risc serios, în sensul alin. (1), se înțelege: [...]*

2. tortură, tratamente sau pedepse inumane ori degradante.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Constituție și celor ale art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ambele referitoare la interzicerea torturii, a pedepselor și a tratamentelor inumane ori degradante.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textele de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin prisma acelorași critici ca și cele formulate în prezentul dosar și prin raportare la aceleași texte constituționale și convenționale. Prin mai multe decizii, ca, de exemplu, Decizia nr. 363 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 277 din 28 aprilie 2009, sau Decizia nr. 648 din 5 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 971 din 5 decembrie 2006, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția, pentru motivele acolo reținute. Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, soluția și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.279

din 8 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2), art. 22 alin. (2), art. 23 alin. (2) și art. 26 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2), art. 23 alin. (2) și art. 26 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, invocată de Mihai Costea în Dosarul nr. 296/302/2009 al Judecătoriei Sectorului 5 București, excepție ce face obiectul Dosarului nr. 1.751 D/2009.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.811 D/2009, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție invocată de Omer Kaya în Dosarul nr. 855/302/2009 al Judecătoriei Sectorului 5 București.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.751 D/2009 și nr. 1.811 D/2009, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.811 D/2009 la Dosarul nr. 1.751 D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 25 martie 2009 și, respectiv, 13 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 296/302/2009 și, respectiv, nr. 855/302/2009, **Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2), art. 22 alin. (2), art. 23 alin. (2) și art. 26 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție ridicată de Mihai Costea și, respectiv, Omer Kaya.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, similară în dosarele conexe, se susține, în esență, că dispozițiile art. 20 alin. (2), art. 22 alin. (2) și art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006

sunt neconstituționale, deoarece „stabilirea în mod arbitrar și pe criterii imprecis determinate nu pot decât să determine o inegalitate a cetățenilor în fața legii, lăsată la îndemâna unui organ de autoritate publică așa cum este Comisia de individualizare a regimului de executare a pedepsei”. Aprecierea că decizia o are judecătorul delegat este neconformă cu dreptul la integritate psihică, întrucât acesta decide pe baza raportului Comisiei, care poate dispune „în mod excepțional”, fără stabilirea unor limite, ce înseamnă regimul pe care urmează să îl suporte deținutul. Se conchide în sensul că sintagma „în mod excepțional” îngreșează nepermis drepturile fundamentale și se impune înlăturarea ei. În ceea ce privește celelalte dispoziții din Legea nr. 275/2006 criticate, se susține că sunt neconstituționale în raport de art. 24 din Constituție, deoarece, în fața judecătorului delegat, persoana condamnată nu poate beneficia de un apărător ales sau din oficiu.

Judecătoria Sectorului 5 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că, prin decizii recente, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra aceluiași aspecte.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie, consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, cuprinse în art. 20 alin. (2), art. 22 alin. (2) și art. 23 alin. (2), având un conținut identic, respectiv: „*În mod excepțional, natura și modul de săvârșire a infracțiunii, precum și persoana condamnatului pot determina includerea persoanei condamnate în regimul de executare imediat inferior ca grad de severitate.*”, precum și cele ale art. 26 alin. (2) din același act normativ, potrivit cărora „*Schimbarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate în regimul imediat inferior ca grad de severitate se poate dispune dacă persoana condamnată a avut o bună conduită și a făcut eforturi serioase pentru reintegrare socială, în special în cadrul activităților*

educative, culturale, terapeutice, de consiliere psihologică și asistență socială, al instruirii școlare și al formării profesionale, precum și în cadrul muncii prestate”.

În susținerea excepției se invocă dispozițiile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) privind separația puterilor în stat, în art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, în art. 22 — *Dreptul la viață și la integritate fizică și psihică* și în art. 24 — *Dreptul la apărare*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport de prevederile Legii fundamentale invocate în prezenta cauză, și față de critici similare.

În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 1.143 din 15 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 679 din 9 octombrie 2009, Decizia nr. 180 din 12 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 158 din 13 martie 2009, Decizia nr. 1.308 din 2 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 871 din 23 decembrie 2008, Decizia nr. 827 din 2 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 721 din 25 octombrie 2007, și Decizia nr. 534 din 31 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 27 iunie 2007, prin care Curtea a respins, pentru considerentele acolo reținute, excepții de neconstituționalitate având ca obiect aceleași texte din Legea nr. 275/2006, criticate fie distinct, fie alături de alte dispoziții ale aceleiași legi.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată anterior, precum și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2), art. 22 alin. (2), art. 23 alin. (2) și art. 26 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Mihai Costea și, respectiv, Omer Kaya în dosarele nr. 296/302/2009 și, respectiv, nr. 855/302/2009 ale Judecătoria Sectorului 5 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.305

din 13 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (3) din Legea sindicatelor nr. 54/2003

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (3) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, excepție ridicată de Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Bihor în Dosarul nr. 4.353/325/2008 al Judecătoria Timișoara.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.353/325/2008, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (3) din Legea sindicatelor nr. 54/2003**. Excepția a fost ridicată de Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Bihor cu prilejul soluționării unei cauze civile având ca obiect obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile art. 22 alin. (3) din

Legea nr. 54/2003, care instituie pentru unitățile în care sunt constituite organizații sindicale care au dobândit reprezentativitate obligația de a pune la dispoziția acestora spațiile corespunzătoare funcționării lor și de a asigura dotările necesare desfășurării activității prevăzute de lege, încalcă dreptul de proprietate publică al unităților care au în administrare bunuri proprietate publică. În acest sens, arată că dreptul de administrare asupra unor astfel de bunuri „este modalitatea juridică de exercitare, în planul dreptului civil, a însuși dreptului de proprietate publică”, iar proprietatea publică este inalienabilă, ea putând fi doar dată în administrare, concesionată sau închiriată.

Judecătoria Timișoara consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, limitarea dreptului de proprietate fiind impusă de necesitatea garantării exercitării efective a dreptului de asociere liberă a cetățenilor în sindicate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului, invocând jurisprudența Curții Constituționale prin deciziile nr. 50/2004, nr. 475/2007 și nr. 1.180/2008, consideră că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 22 alin. (3) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 5 februarie 2003, dispoziții potrivit cărora „*Unitățile în care sunt*

constituite organizații sindicale care au dobândit reprezentativitatea, în condițiile legii, sunt obligate să pună, cu titlu gratuit, la dispoziția organizațiilor sindicale, spațiile corespunzătoare funcționării acestora și să asigure dotările necesare desfășurării activității prevăzute de lege.”

Autorul excepției consideră că acest text de lege este contrar prevederilor art. 136 alin. (2) din Constituție referitor la garantarea și ocrotirea proprietății publice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 22 alin. (3) din Legea nr. 54/2003 nu fac distincție în ceea ce privește natura bunurilor ce trebuie puse la dispoziția sindicatelor de către unități, respectiv dacă aceste bunuri sunt proprietate publică ori privată.

În ceea ce privește bunurile proprietate privată, Curtea, prin Decizia nr. 50 din 12 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 168 din 26 februarie 2004, și Decizia nr. 1.180 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 823 din 8 decembrie 2008, a reținut că restrângerea adusă acestui drept este conformă prevederilor constituționale și este justificată de nevoia de a garanta efectivitatea exercitării dreptului de asociere liberă a cetățenilor în sindicate, prevăzut de art. 40 alin. (1) din Constituție.

În ceea ce privește proprietatea publică, Curtea constată că argumentele autorului excepției pleacă de la premisa potrivit căreia obligația impusă de art. 22 alin. (3) din Legea nr. 54/2003 aduce atingere însuși caracterului inalienabil al proprietății publice. Or, textul de lege criticat nu obligă la înstrăinarea bunurilor, ci doar la restrângerea folosinței acestora de către cel căruia i-au fost date în administrare, în anumite condiții justificate de necesitatea protejării unui drept fundamental. Astfel, restrângerea are în vedere conținutul dreptului de administrare, fără a afecta atributele dreptului de proprietate publică. În acest context, trebuie menționat că dreptul de administrare nu este absolut, condițiile exercitării fiind stabilite prin actul de dare în administrare și, în același timp, limitate de cadrul legal existent. De asemenea, trebuie amintit faptul că prima rațiune a bunurilor proprietate publică este aceea de a servi uzului sau interesului public, iar contractul de administrare, deși reprezintă o modalitate de a asigura o mai bună și eficientă exploatare a acestor bunuri, îmbinând interesul public cu cel privat, nu trebuie să se îndepărteze de la acest prim obiectiv.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (3) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, excepție ridicată de Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Bihor în Dosarul nr. 4.353/325/2008 al Judecătoriei Timișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.307

din 13 octombrie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici
de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Auto Remus” — S.R.L. din Botoșani, prin reprezentantul acesteia, Remus-Ioan Dăscălescu, în Dosarul nr. 1.604/193/E/2008 al Tribunalului Botoșani — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.604/193/E/2008, **Tribunalul Botoșani — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Auto Remus” — S.R.L. din Botoșani, prin reprezentantul acesteia, Remus-Ioan Dăscălescu, cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 2.400 din 12 mai 2008, pronunțată de Judecătoria Botoșani în Dosarul nr. 1.604/193/2008.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 îngrădesc dreptul la muncă al salariaților care lucrează în unitatea a cărei activitate a fost suspendată ca urmare a aplicării unei sancțiuni contravenționale. Astfel, locul de muncă al acestora este lăsat la discreția organului constatator, chiar dacă respectivul salariat nu are nicio legătură cu respectarea sau nerespectarea de către agentul economic a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999. Stabilind sancțiunea suspendării activității economice, actul normativ amintit nu a prevăzut și măsuri de protejare a salariaților, deși contractul de muncă a fost desființat printr-un act de putere, fără ca ei să aibă vreo vină.

Tribunalul Botoșani — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, arată că măsura dispusă prin procesul-verbal de constatare a contravenției nu

afectează în mod direct raporturile de muncă dintre societate și salariați, în sensul că suspendarea raporturilor de muncă nu intervine de drept, ci doar ca urmare a unui act unilateral al angajatorului, ulterior.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că, raportat la conținutul dreptului la muncă, care presupune libertatea alegerii profesiei, meseriei sau ocupației, libertatea alegerii locului de muncă, protecția socială a muncii, retribuirea muncii depuse, dreptul la negocieri colective și caracterul obligatoriu al convențiilor colective încheiate ca urmare a acestor negocieri, nu se poate reține încălcarea acestui drept. De asemenea, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 53 din Constituție, arată că măsura dispusă de textul de lege criticat este justificată de imperativul protejării interesului social și al ordinii de drept prin adoptarea unor măsuri specifice de preîntâmpinare și sancționare a faptelor care generează sau ar putea genera fenomene economice negative, cum ar fi evaziunea fiscală.

Avocatul Poporului, invocând jurisprudența Curții Constituționale prin deciziile nr. 897/2007 și nr. 124/2008, consideră că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005, dispoziții potrivit cărora „*Nerespectarea de către agenții economici a prevederilor art. 10 lit. b), referitoare la neutilizarea aparatelor de marcat electronice fiscale, neemiterea bonurilor fiscale pentru toate bunurile livrate sau serviciile prestate, emiterea de bonuri cu o valoare inferioară celei reale și nereintroducerea datelor înscrise pe rola-jurnal privind tranzacțiile efectuate de la ultima închidere zilnică până în momentul ștergerii memoriei operative, atrage și suspendarea activității unității pe o perioadă de 3 luni.*”

Autorul excepției consideră că acest text de lege este contrar prevederilor art. 41 alin. (1) și art. 53 din Constituție referitoare

la dreptul la muncă, respectiv restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției pornește de la premisa potrivit căreia instituirea sancțiunii complementare a suspendării activității agentului economic pentru o perioadă de 3 luni aduce atingere exercițiului dreptului la muncă. În realitate, Curtea observă că această normă nu produce efecte decât în măsura în care agentul economic, care are și calitate de angajator, nu respectă obligațiile impuse de lege privind utilizarea aparatelor de marcat electronice fiscale. Așadar, din această perspectivă, se poate afirma că restrângerile aduse dreptului la muncă sunt cauzate nu de textul de lege criticat în sine, ci de atitudinea

culpabilă a agentului economic, prin nerespectarea obligațiilor legale. În plus, art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 nu prevede încetarea existenței agentului economic și, ca urmare, a locurilor de muncă, astfel că nu se poate susține că sancțiunea suspendării activității atrage în mod necesar și desfacerea contractelor de muncă.

De altfel, asupra conformității dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 cu prevederile constituționale care consacră dreptul la muncă, Curtea s-a mai pronunțat și prin Decizia nr. 667 din 10 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 931 din 16 noiembrie 2006, ale cărei considerente își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Auto Remus” — S.R.L. din Botoșani, prin reprezentantul acesteia, Remus-Ioan Dăscălescu, în Dosarul nr. 1.604/193/E/2008 al Tribunalului Botoșani — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.309

din 13 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 261 alin. (2) și art. 275 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 261 alin. (2) și art. 275 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Microcomputer Service” — S.A. din Craiova în Dosarul nr. 28/36/2009 al Curții de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 28/36/2009, **Curtea de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 261 alin. (2) și art. 275 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Microcomputer Service” — S.A.

din Craiova cu prilejul soluționării unei plângeri în contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile art. 261 alin. (2) și art. 275 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 sunt contrare art. 24, art. 124 și art. 127 din Constituție, precum și principiului separației puterilor în stat. În acest sens, arată că declararea neconstituționalității acestor texte de lege este necesară pentru a preveni un comportament abuziv, precum cel al Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, care a soluționat în mod neadecvat contestația formulată de autorul excepției.

Curtea de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, arată că procedura desfășurată în fața Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor este o procedură administrativ-jurisdicțională legitimată prin dispozițiile constituționale, care nu substituie procedura desfășurată în fața instanțelor de judecată, iar prevederile art. 124 și art. 126 din Constituție reglementează principii aplicabile la instanțele judecătorești, neputând fi extrapolate și asupra altor organe cu activitate jurisdicțională. Sub un alt aspect, modalitatea de reglementare a procedurii administrativ-jurisdicționale la Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor și de numire a membrilor acestui organism nu contravin principiului constituțional al garantării dreptului la apărare.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 261 alin. (2) și art. 275 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Microcomputer Service” — S.A. din Craiova în Dosarul nr. 28/36/2009 al Curții de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 261 alin. (2) și art. 275 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 mai 2006 și aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 20 iulie 2006.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 261 alin. (2): „*Membrii Consiliului sunt selecționați pe baza aptitudinilor profesionale și a bunei reputații. Candidații trebuie să aibă studii universitare de lungă durată, o vechime de 9 ani în domeniul juridic, economic sau tehnic, precum și o experiență de cel puțin 2 ani în domeniul achizițiilor publice.*”;

— Art. 275 alin. (5): „*Procedura în fața Consiliului este scrisă, iar părțile vor fi audiate numai dacă acest lucru este considerat necesar de către completul de soluționare a contestației.*”

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 1 alin. (4) care consacră principiul separației puterilor în stat, art. 24 referitor la dreptul la apărare, art. 124 referitor la înfăptuirea justiției și art. 127 privind caracterul public al dezbaterilor în fața instanțelor de judecată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în motivarea acesteia, autorul invocă exclusiv aspecte de aplicare a legii, fără a arăta în ce mod textele de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale invocate.

Așa fiind, Curtea nu poate reține decât faptul că existența unui organ administrativ-jurisdicțional, așa cum este Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor, și procedura în fața acestui organ nu sunt contrare dispozițiilor constituționale referitoare la înfăptuirea justiției și garanțiile procesuale, întrucât decizia acestui organ poate fi atacată în fața unei instanțe judecătorești. Astfel, dispozițiile art. 283 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 stabilesc dreptul persoanei interesate de a formula plângere împotriva deciziei pronunțate de Consiliu, instanța competentă să o soluționeze fiind curtea de apel — secția de contencios-administrativ și fiscal pe raza căreia se află sediul autorității contractante.

De altfel, Curtea s-a mai pronunțat în acest sens și prin Decizia nr. 732 din 24 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 592 din 7 august 2008.

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.325

din 13 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 109 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 109 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, excepție ridicată de Sindicatul „Acord” Târgu Mureș, în numele și pentru membrul de sindicat Nicolae Țifrea, în Dosarul nr. 2.207.1/102/2007 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspund autorul excepției, reprezentat de președintele său, domnul Puiu Lucian Ciprian, și partea Nicolae Țifrea, personal, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent informează Curtea că la dosar au fost transmise, din partea autorului excepției, concluzii scrise pentru admiterea excepției, iar din partea părții Direcția Generală de Asistență Socială și Protecție a Copilului Mureș, note scrise în sensul respingerii excepției, precum și cererea de judecare a cauzei în lipsă.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că dispozițiile art. 109 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici instituie discriminări, blochează dreptul la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil și liberul acces la justiție al funcționarului public care, pentru apărarea drepturilor sale bănești ce decurg din raportul de serviciu, trebuie, spre deosebire de persoanele care lucrează în aceeași instituție, dar pe baza unui contract individual de muncă, să se adreseze instanței de contencios administrativ, și nu celei de drept comun, fiind astfel obligat să se supună procedurii contenciosului administrativ, care nu asigură, pentru soluționarea litigiilor de muncă, celeritatea specifică naturii acestor cauze. Arată că drepturile ce constituie obiectul unor astfel de litigii nu decurg, în cazul funcționarului public, din acte administrative, ci din acte normative, astfel încât să fie justificată competența instanței de contencios administrativ în această materie. Mai adaugă că, față de jurisprudența în materie a Curții Constituționale, elementele de noutate pe care le relevă în motivarea excepției constau în invocarea art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a jurisprudenței în domeniu a Curții Europene a Drepturilor Omului.

Partea Nicolae Țifrea lasă la aprecierea Curții soluționarea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, indicând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 23/2008.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin **Încheierea din 2 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.207.1/102/2007, Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 109 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată.**

Excepția a fost ridicată de Sindicatul „Acord” Târgu Mureș, în numele și pentru membrul de sindicat Nicolae Țifrea, într-o cauză privind soluționarea unui recurs formulat împotriva unei sentințe civile prin care a fost admisă o acțiune privind acordarea unor drepturi salariale constând în sporuri, litigiu în cadrul căruia instanța de fond (Tribunalul Mureș) a respins ca neîntemeiată excepția necompetenței materiale invocate de același autor al excepției, în temeiul textului de lege criticat pentru neconstituționalitate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile de lege criticate, stabilind competența materială a instanțelor de contencios administrativ pentru judecarea cauzelor ce au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public, conduc la discriminarea acestei categorii de salariați în raport cu personalul contractual în ceea ce privește soluționarea în fond a litigiilor de muncă (conflicte de drepturi) ivite la nivelul instituțiilor publice angajatoare. Se arată, în acest sens, că personalului contractual îi este aplicabilă procedura de soluționare a litigiilor de muncă, care prezintă anumite particularități guvernate de principiul urgenței, în timp ce funcționarul public trebuie să respecte regulile specifice contenciosului administrativ, cum ar fi procedura prealabilă, obligativitatea timbrării acțiunii, acordarea unor termene de judecată de 30 de zile sau chiar mai mari, sarcina probei ce revine reclamantului-funcționar public, lipsa urgenței în administrarea probelor sau hotărârile în primă instanță, care nu sunt definitive și executorii. Toate aceste diferențe procedurale creează o inegalitate de tratament juridic ce nu poate fi justificată de existența unor distincții obiective și rezonabile între cele două categorii de salariați ai aceleiași instituții publice, astfel că textul de lege criticat contrazice, pe de o parte, atât principiul interzicerii discriminării, statuat de art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cât și jurisprudența în această materie a Curții Europene a Drepturilor Omului. Mai mult, se precizează că, în accepțiunea Înaltei Curți de Casație și Justiție, reflectată în considerentele unor decizii de speță indicate, „litigiile având ca obiect drepturi de natură patrimonială ale funcționarului public sunt de competența instanței specializate pe litigii de muncă (conflicte de drepturi), iar nu de competența instanțelor de contencios administrativ”.

Aceasta deoarece competența materială funcțională (pe atribuții), determinată obiectiv după natura litigiului ori după diferite criterii subsidiare, este întotdeauna absolută, iar prin norme speciale, de strictă interpretare, art. 109 din Legea nr. 188/1999 reglementează, limitativ, competența materială de soluționare doar cu privire la conflicte de muncă având ca obiect contestarea sancțiunii disciplinare, a ordinului sau dispoziției de imputare ori a actului administrativ prin care s-a dispus modificarea, suspendarea ori încetarea raportului de serviciu. Rezultă că orice alte litigii de muncă sunt de competența instanțelor prevăzute de art. 284 alin. (1) din Codul muncii, iar nu a instanțelor de contencios administrativ. În sfârșit, la aceeași concluzie ajunge și doctrina de specialitate în materie, la care autorul excepției face referire.

Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Aplicându-i-se regulile specifice contenciosului administrativ, funcționarul public nu este defavorizat sub aspectul respectării principiului celerității și al termenului rezonabil, de vreme ce Legea nr. 554/2004 cuprinde norme care în mod expres prevăd termene stricte de soluționare a litigiilor în discuție, dacă acestea nu au putut fi evitate pe cale amiabilă, prin procedura plângerii prealabile.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Avocatul Poporului, în punctul său de vedere, apreciază că dispozițiile art. 109 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, sunt constituționale, indicând în acest sens deciziile nr. 23/2008 și nr. 942/2007, prin care Curtea Constituțională a soluționat excepții de neconstituționalitate asemănătoare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate până la data întocmirii raportului.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 109 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, având următoarea redactare: *„Cauzele care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public sunt de competența instanțelor de contencios administrativ, cu excepția situațiilor pentru care este stabilită expres prin lege competența altor instanțe.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate invocă prevederile constituționale ale art. 16 — *„Egalitatea în drepturi”*, art. 21 — *„Accesul liber la justiție”*, art. 41 — *„Munca și protecția socială a muncii”*, art. 52 — *„Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică”* și ale art. 126 — *„Instanțele judecătorești”*.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că dispozițiile art. 109 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, au mai fost supuse controlului de constituționalitate. De exemplu, prin Decizia nr. 23 din 15 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 94 din 6 februarie 2008, sau prin Decizia nr. 170 din 27 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 19 aprilie 2007 (asupra art. 911 în redactarea anterioară ultimei republicări a Legii nr. 188/1999, actualul art. 109), Curtea, pentru motivele acolo arătate, a respins excepția de neconstituționalitate, reținând, în esență, că Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici transpune în planul legii organice prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”*. Cu referire la criticile privind încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea a statuat, cu același prilej, că art. 109 din lege nu cuprinde prevederi contrare principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, întrucât, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Legea fundamentală, statutul funcționarilor publici se stabilește prin lege organică, iar voința legiuitorului cu privire la acesta se regăsește în cuprinsul Legii nr. 188/1999. Totodată, a mai reținut că textul legal criticat, stabilind instanța competentă să soluționeze litigiile având ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public, dispune chiar în sensul asigurării accesului liber la justiție, și nu al blocării acestui drept, la fel cum și art. 52 din Constituție, invocat, este pe deplin reflectat și aplicat prin prevederile aceluiași text. Dispozițiile art. 41 și ale art. 123 din Legea fundamentală, pretins încălcate, nu au incidență în cauză.

Curtea constată că cele statuate prin deciziile evocate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, de vreme ce nu au intervenit elemente noi, care să justifice schimbarea acestei jurisprudențe.

În ceea ce privește așa-numitele elemente de noutate invocate de autorul excepției față de cele deja examinate de Curtea Constituțională prin deciziile menționate, se observă, pe de o parte, că instanța de contencios constituțional a analizat conformitatea prevederilor art. 109 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici față de exigențele principiului egalității și al nediscriminării, astfel cum este garantat de art. 16 din Constituție, iar aceleași considerente, mai sus redate, sunt valabile și în situația pretensei contrarității față de dispozițiile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și față de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la interzicerea discriminării. Totodată, Curtea Constituțională observă că, în cuprinsul motivării excepției, autorul acesteia face trimiteri la o serie de decizii de speță ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și la considerații extrase din doctrina juridică de specialitate. Aceste referiri nu pot avea, însă, valoarea unor veritabile argumente care să motiveze neconstituționalitatea textului de lege criticat, ci susțin, mai degrabă, demersul autorului excepției de a solicita Curții Constituționale să pronunțe o soluție prin care normele juridice atacate să fie interpretate spre o corectă și unitară aplicare, competență ce nu aparține, însă, Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 109 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, excepție ridicată de Sindicatul „Acord” Târgu Mureș, în numele și pentru membrul de sindicat Nicolae Țifrea, în Dosarul nr. 2.207.1/102/2007 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.390

din 29 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1—4 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1—4 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Constanța — Secția civilă, minori și familie, litigii de muncă și asigurări sociale în Dosarul acesteia nr. 2.494/88/2007.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 2.839D/2009, nr. 3.430D—3.434D/2009, nr. 3.530D/2009, nr. 3.531D/2009, nr. 5.132D/2009, nr. 5.133D/2009, nr. 5.213D/2009, nr. 5.270D/2009 și nr. 5.271D/2009, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate similară cu cea ridicată în Dosarul nr. 2.543D/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea dintre obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 2.839D/2009, nr. 3.430D—3.434D/2009, nr. 3.530D/2009, nr. 3.531D/2009, nr. 5.132D/2009, nr. 5.133D/2009, nr. 5.213D/2009, nr. 5.270D/2009 și nr. 5.271D/2009 la Dosarul nr. 2.543D/2009.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 2.839D/2009, nr. 3.430D—3.434D/2009, nr. 3.530D/2009, nr. 3.531D/2009, nr. 5.132D/2009, nr. 5.133D/2009, nr. 5.213D/2009, nr. 5.270D/2009 și nr. 5.271D/2009 la Dosarul nr. 2.543D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care apreciază că excepția ridicată este inadmisibilă, întrucât textul legal criticat nu mai este în vigoare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 31 martie 2009, 14 aprilie 2009, 5 mai 2009, 12 mai 2009, 26 mai 2009, 2 iunie 2009 și 9 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 2.494/88/2007, nr. 2.652/88/2007, nr. 2.550/88/2007, nr. 859/36/2008, nr. 511/36/2009, nr. 2.503/88/2009, nr. 2.501/88/2007, nr. 2.499/88/2009, nr. 2.013/118/2008, nr. 155/88/2008, nr. 2.623/88/2007, nr. 260/36/2009, nr. 486/88/2008 și nr. 410/36/2009, **Curtea de Apel Constanța — Secția civilă, minori și familie, litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1—4 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică**, excepție ridicată din oficiu de instanța de judecată în cauze având ca obiect pretenții bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul legal criticat este neconstituțional, întrucât, prin neacordarea indexărilor salariale în raport cu rata inflației și categoriei profesionale a magistraților, salariul nu mai reflectă realitatea, iar scopul acordării indexărilor anuale este deturnat.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât textele legale criticate nu mai sunt în vigoare, acestea aplicându-se doar în cursul anului 2007.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1—4 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de

bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 1 februarie 2007, care au următorul cuprins:

— Art. 1: „În anul 2007, salariile de bază ale personalului contractual din sectorul bugetar, stabilite potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar, aprobată prin Legea nr. 383/2001, cu modificările și completările ulterioare, precum și indemnizațiile personalului care ocupă funcții de demnitate publică, stabilite potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost majorate potrivit Ordonanței Guvernului nr. 3/2006, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2006, avute la data de 31 decembrie 2006, se majorează în 3 etape, astfel:

a) cu 5% începând cu data de 1 ianuarie 2007, față de nivelul din luna decembrie 2006;

b) cu 2% începând cu data de 1 aprilie 2007, față de nivelul din luna martie 2007;

c) cu 11% începând cu data de 1 octombrie 2007, față de nivelul din luna septembrie 2007.”;

— Art. 2: „(1) În aplicarea prevederilor art. 1, limita minimă și limita maximă ale salariilor de bază prevăzute în anexele la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2000, aprobată prin Legea nr. 383/2001, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost majorate prin Ordonanța Guvernului nr. 3/2006, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2006, se majorează începând cu data de 1 ianuarie 2007 cu 5%, din data de 1 aprilie 2007 cu 2% și începând cu data de 1 octombrie 2007 cu 11%.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică și pentru personalul contractual la care este stabilit un singur nivel al salariului de bază.”;

— Art. 3: „(1) Salariile de bază ale personalului contractual pentru perioada 1 ianuarie — 31 martie 2007, majorate cu 5% față de nivelul avut în decembrie 2006, sunt prevăzute în anexele nr. Ia—VI-a.

(2) Salariile de bază pentru perioada 1 aprilie — 30 septembrie 2007, majorate cu 2% față de nivelul avut la 31 martie 2007, sunt prevăzute în anexele nr. Ib—VIb, respectiv pentru perioada 1 octombrie — 31 decembrie 2007, majorate cu 11% față de nivelul avut la 30 septembrie 2007, sunt prevăzute în anexele nr. Ic—VIc.

(3) Indemnizațiile persoanelor care ocupă funcții de demnitate publică, alese și numite, precum și ale celor care ocupă funcții asimilate cu funcții de demnitate publică sunt prevăzute în anexele nr. VII/1a, VII/2a, VII/3a și VIIIa pentru perioada 1 ianuarie — 31 martie 2007, în anexele nr. VII/1b, VII/2b, VII/3b și VIIIb, pentru perioada 1 aprilie — 30 septembrie 2007, și în anexele nr. VII/1c, VII/2c, VII/3c și VIIIc, pentru perioada 1 octombrie — 31 decembrie 2007.

(4) Pentru persoanele care ocupă funcții de demnitate publică, alese și numite, indemnizațiile prevăzute în anexele nr. VII/1a, VII/2a, VII/3a și VII/1b, VII/2b, VII/3b, precum și nr. VII/1c, VII/2c, VII/3c reprezintă unica formă de remunerare a activității corespunzătoare funcției și reprezintă baza de calcul pentru stabilirea drepturilor și obligațiilor care se determină în raport cu venitul salarial.

(5) În aplicarea prevederilor alin. (4) persoanele care ocupă funcții de demnitate publică, alese și numite, nu beneficiază de premii, de sporul de vechime în muncă și nici de alte sporuri prevăzute de lege.”;

— Art. 4: „Salariile de bază individuale, care se situează între limitele prevăzute în anexele la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2000, aprobată prin Legea nr. 383/2001, cu modificările și completările ulterioare, avute la data aplicării prezentei ordonanțe, se majorează începând cu data de 1 ianuarie 2007 cu 5% față de nivelul avut la 31 decembrie 2006, începând cu data de 1 aprilie 2007 cu 2% față de nivelul

din luna martie 2007 și, respectiv, începând cu data de 1 octombrie 2007 cu 11% față de nivelul din luna septembrie 2007”.

În susținerea excepției de neconstituționalitate se invocă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Analizând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține că Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 este un act normativ cu aplicabilitate limitată în timp, întrucât, potrivit prevederilor art. 1 al Ordonanței Guvernului nr. 10/2007, majorările salariale aplicate vizează exclusiv anul 2007.

În aceste condiții, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, întrucât textul legal criticat nu mai este în vigoare la data pronunțării deciziei, excepția de neconstituționalitate ridicată, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1—4 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Constanța — Secția civilă, minori și familie, litigii de muncă și asigurări sociale în dosarele acesteia nr. 2.494/88/2007, nr. 2.652/88/2007, nr. 2.550/88/2007, nr. 859/36/2008, nr. 511/36/2009, nr. 2.503/88/2009, nr. 2.501/88/2007, nr. 2.499/88/2009, nr. 2.013/118/2008, nr. 155/88/2008, nr. 2.623/88/2007, nr. 260/36/2009, nr. 486/88/2008 și nr. 410/36/2009.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 435711